

## Arrest

nr. 235 254 van 16 april 2020  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-C. RECKER  
Eugène Plaskysquare 92-94/2  
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A.C. RECKER en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### ***A. Feitenrelaas***

*U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren in Guanare van de staat Portuguesa, waar u woonde tot aan uw vertrek uit Venezuela. U studeerde verpleegkunde aan een staatsuniversiteit waar u niet kon studeren zonder een carnet de la patria en er van u verwacht werd uw steun aan het regime te uiten door onder meer verplicht te participeren aan marsen voor de overheid. In werkelijkheid was u opposant en participeerde u in maart en augustus 2017 aan een demonstratie tegen het regime. In december 2017 was u op weg naar uw woning toen u bedreigd werd door mensen op een motor. Een van hen duwde u tegen de muur en was gewapend. U werd aangemaand te zwijgen, snel te*

*zijn en uw gsm af te geven of men zou u vermoorden. In april 2018 behaalde u uw diploma en verliet uw land van herkomst.*

*U kwam samen met uw moeder O.T.R.O. (O.V. X) aan in België op 26 april 2018 waar u op 15 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw zus L.G.O.R. (O.V. X) kwam aan in België op 28 juli 2018 en diende op 14 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Vervolgens kwam ook uw partner, S.A.C.R. (O.V. X) naar België en diende er op 5 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in.*

*U vreest bij terugkeer naar Venezuela opgepakt of gedood te worden omdat u niet achter het huidige regime staat. Bovendien verklaart u in België driemaal te hebben deelgenomen aan demonstraties tegen het Venezolaanse regime en vreest u daarom beschuldigd te worden van landverraad bij terugkeer naar Venezuela.*

*Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort, uw identiteitskaart, een kopie van uw carnet de la patria neer alsook enkele foto's van betogingen waaraan u deelnam in België en een bundel algemene informatie over de situatie in uw land van herkomst.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.*

**Vooreerst overtuigen uw verklaringen inzake uw onderdrukking terwijl u verpleegkunde studeerde niet.**

*Door het Commissariaat-generaal gevraagd om te duiden op welke wijze u precies politiek vervolgd werd haalt u aan dat u studeerde aan een universiteit van de overheid, dat u niet kon zeggen dat u niet akkoord ging met hen en dat u niet het recht had om te gaan manifesteren gezien ze u zouden bedreigen. U vervolgt dat u evenmin passief mocht manifesteren gezien ze u zouden aanvallen en concludeert dat u niet het recht had zich uit te drukken indien u niet akkoord ging met het huidige regime (CGVS, p.12-p.13). Uit uw verklaringen voor het Commissariaat blijkt overigens dat u verplicht werd om deel te nemen aan marsen voor de overheid, u specifieke kledij moest dragen en bepaalde teksten moest scanderen (CGVS, p.11-12). Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat u studeerde aan een overheidsinstelling terwijl er volgens uw verklaringen ook privé-universiteiten aanwezig waren in uw regio (CGVS, p. 13-14). Door het Commissariaat gevraagd om welke reden u uw opleiding volgde aan een staatsuniversiteit en niet aan een privé-universiteit stelt u dat uw studie aangeboden werd aan deze universiteit en dat de privé-universiteiten die verpleegkunde aanboden ver buiten de stad lagen (CGVS, p.14). Uit geen van uw verklaringen blijkt een verplichting om aan een universiteit van de staat te studeren. De vaststelling dat u als beweerd opposant van het regime (CGVS, p.9) drie jaar studeert aan een overheidsinstelling doet bovendien vragen rijzen met betrekking tot de mate waarin u zich openlijk verzette tegen de overheid.*

*Bijkomend haalt u zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) als voor het CGVS aan dat u een carnet de la patria nodig had om te kunnen studeren (DVZ, punt 4 en CGVS, p.3). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de carnet de la patria een elektronische kaart is die de houder ervan toegang biedt tot sociale programma's van de staat. Uit uw eigen verklaringen blijkt eveneens dat de kaart verschillende voordelen bood, waaronder een beurs voor uw opleiding (CGVS, p.10). Daar waar u verklaart te denken dat u -ondanks het feit dat u tot de vereiste top tien van beste studenten zou hebben behoord- geen beurs kreeg omdat men ervan op de hoogte was dat u behoorde tot de oppositie (DVZ, punt 4 en CGVS, p.14) dient te*

worden vastgesteld dat dit slechts een blote bewering is die u op geen enkele wijze aan toont aan de hand van objectieve stavingsstukken. Wat betreft de door u neergelegde carnet de la patria dient te worden vastgesteld dat dit vooreerst slechts een kopie betreft en deze uw beweerde problemen aan de universiteit niet aan toont. Tot slot dient te worden opgemerkt dat u in staat was om uw studies succesvol af te ronden aan deze staatsuniversiteit (CGVS, p.14).

Uw verklaringen met betrekking tot de geldende regels en normen inzake de publieke steun aan het huidige regime of het verplicht bezit van een carnet de la patria binnen de staatsinstelling waar u – vrijwillig- uw universitair diploma behaalde zijn geenszins zwaarwichtig genoeg om een vrees tot vervolging volgens de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschermingsstatus aan te tonen.

**Bovendien maakte u niet aannemelijk door de overheid beschouwd te worden als opposant van het regime.**

Zo komt u, wanneer het CGVS u vraagt of u ooit door de overheid of aan de universiteit bedreigd werd, niet verder dan de algemene verklaring dat u er niet over kon praten met vrienden, dat jullie het moesten stilhouden, haalt u aan dat een werknemer geschorst werd omdat ze haar ongenoegen uitsprak en herhaalt u dat jullie niets konden zeggen omwille van die bedreigingen (CGVS, p.13). Vervolgens door het Commissariaat gevraagd of u ooit zelf persoonlijk bedreigd werd haalt u een incident aan waarbij u op uw terugweg naar huis door iemand op een motor tegen de muur werd geduwd en u gedwongen werd om uw gsm af te geven (CGVS, p.13).

U toonde wat dit incident betreft echter op geen enkele wijze aan dat dit een bedreiging betrof omwille van uw beweerde politieke overtuiging.

Zo verklaart u, hiernaar gevraagd door het CGVS, dat dit incident zich voordeed omdat u lid was van de oppositie (CGVS, p.13). Wanneer het Commissariaat vervolgens vraagt of uw belagers tegen u spraken tijdens het voorval stelt u dat ze enkel zeiden dat u moest zwijgen, dat u snel moest zijn, dat u uw gsm moest overhandigen en ze u anders zouden vermoorden (CGVS, p.13). Er door het CGVS op gewezen dat het door u omschreven incident evenzeer een gewone diefstal kon zijn en vervolgens gevraagd om welke reden dit voorval een bedreiging was omwille van uw politieke overtuiging herhaalt u dat ze u aanspoorden te zwijgen en u anders zouden vermoorden en verklaart u vervolgens dat colectivos vaak oranje jassen dragen en uw aanvaller ook een dergelijke jas droeg (CGVS, p.13). Deze verklaring volstaat echter geenszins. Bovendien stroken uw verklaringen over dit voorval allerminst met uw voorgaande verklaringen voor de DVZ. Daar spreekt u namelijk ook kort over de diefstal van uw gsm onder dwang van een wapen doch verklaart u uitdrukkelijk dat u toen persoonlijk geïdoleerd werd omwille van de algemene veiligheidssituatie (DVZ, punt 4). De vaststelling dat u een dergelijke gebeurtenis - tevens de enige persoonlijke bedreiging waarvan u het slachtoffer was in uw land van herkomst (CGVS, p.13) - bij uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS plots kadert binnen uw beweerde politieke vervolging doet dan ook ernstige twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw vluchtmotieven.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot uw deelname aan betogingen in uw land.

Zo verklaart u voor de DVZ dat u deelnam aan betogingen tegen de regering en sedert een jaar of twee ongeveer twee keer per maand participeerde aan een betoging. U voegt eraan toe dat deze betogingen zo gevaarlijk zijn dat u niet weet of u ze zal overleven (DVZ, punt 3). Dit strookt geenszins met uw verklaringen voor het Commissariaatgeneraal, waar u, gevraagd of u ooit actief deelnam aan protesten in uw land, uitdrukkelijk verklaart enkel twee keer te hebben geparticipeerd omdat veel jongeren tijdens deze manifestaties werden gedood (CGVS, p.11). Wat later door het CGVS opnieuw gevraagd hoe vaak u in Venezuela betoogde en waarom stelt u dat u twee keer betoogde en dit tegen de vervolging van jongeren en het gebrek aan vrijemeningsuiting (CGVS, p.15). De vaststelling dat u incoherente verklaringen aflegt over het aantal protesten waaraan u deelnam in uw land van herkomst om publiekelijk uw ongenoegen ten opzichte van het huidige regime te uiten ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw vluchtmotieven bijkomend.

Bijkomend maakt u niet aannemelijk dat de overheid op de hoogte zou zijn van uw beweerde aanwezigheid bij deze betogingen.

Zo stelt u, hiernaar gevraagd door het CGVS, dat u geen specifieke functie had in deze manifestaties (CGVS, p.15). Vervolgens door het Commissariaat gevraagd naar concrete aanwijzingen die u doen concluderen dat de overheid op de hoogte was van uw deelname aan betogingen in Venezuela verklaart u deze niet te hebben (CGVS, p.16). Evenmin legt u beeldmateriaal neer om uw deelname aan protestacties in uw land aan te tonen. Wanneer het CGVS u vraagt of u ooit persoonlijk bedreigd of geïntimidatied werd omwille van uw aanwezigheid bij deze betogingen in Venezuela haalt u een incident aan dat zich voordeed in uw woonwijk waarbij er zich een confrontatie voordeed tussen tegenhangers van het regime en de ordediensten (CGVS, p.16). Wanneer het CGVS vervolgens vraagt of uw familie bij dit voorval persoonlijk bedreigd werden stelt u echter van niet (CGVS, p.17). U slaagt er dan ook niet in om aannemelijk te maken dat de overheid op de hoogte was van uw politieke overtuiging en u als opposant in het vizier had.

**Evenmin maakt u politieke vervolging aannemelijk omwille van uw participatie aan drie betogingen tegen het Venezolaanse beleid in België.**

U slaagt er namelijk niet in concrete bewijzen te leveren met betrekking tot uw bewering dat de Venezolaanse overheid op de hoogte is van uw deelname aan demonstraties hier in België en u zou beschuldigen van landverraad.

Door het CGVS gevraagd om te duiden waarom u zeker bent dat de autoriteiten op de hoogte zijn van jullie betogingen in België stelt u te denken dat president Maduro en zijn overheid weet dat u tegen de dictatuur bent via al de foto's waarin jullie aantonen dat jullie vrij willen zijn (CGVS, p.17). U voegt vervolgens toe dat men via sociale netwerken alles te weten kan komen en stelt u te denken dat men met de carnet de la patria nog meer zal zoeken wie het land verliet en wat ze aan het doen zijn (CGVS, p.17). Wanneer het CGVS u vervolgens vraagt op welke wijze de foto's precies verspreid werden stelt u dat enkele foto's op een website staan, dat iemand uit Venezuela vertelde dat jullie op de televisie zouden komen en dat een hoofd van de overheid vertelde dat jullie landverraders zijn (CGVS, p.17). Deze verklaringen overtuigen echter allerminst.

Vooreerst blijkt de door u vernoemde website, Chamos Venezuela niet kan worden teruggevonden. Wanneer u gevraagd wordt of de betreffende foto's momenteel op de vermelde website staan stelt u van wel en verklaart u dat er ook video's op te vinden zijn (CGVS, p.17). Wanneer u samen met de protection officer online op zoek gaat naar dit beeldmateriaal blijkt u het niet terug te vinden (CGVS, p.17-18). Vervolgens door het CGVS gevraagd om de betreffende website zelf in te voeren stelt u plots dat dit niet mogelijk is omdat het geen website maar een gesloten whatsapp groep betreft (CGVS, p.18). Deze wisselende verklaringen inzake het medium waarop uw foto's zichtbaar zouden moeten zijn ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Ook uw verklaringen inzake uw verschijning op de televisie overtuigen niet en berusten enkel op speculatie. Door het Commissariaat-generaal gevraagd hoe u precies weet dat u op de televisie te zien zal zijn stelt u dat iemand die de marsen in België organiseert jullie gezegd heeft dat het in een persbericht zal verschijnen (CGVS, p.18). Gevraagd naar de reden waarom deze persoon dergelijk beeldmateriaal zou laten zien op een staatszender stelt u te denken dat het meisje het beeldmateriaal op haar sociale media zet, dat de overheid dan toegang heeft tot deze video's en vervolgens kan aantonen dat jullie landverraders zijn. Vervolgens verklaart u zelf hier echter geen bewijs van te hebben gezien u geen toegang heeft tot hun sociale media (CGVS, p.18). U levert dan ook geen enkele objectieve stavingsstukken die aantonen dat er op een gegeven tijdstip videomateriaal van uw betogingen werd uitgezonden op een staatszender van uw land. Door het Commissariaat-generaal gevraagd hoe de Venezolaanse overheid u precies zou identificeren bij het vinden van beeldmateriaal over de betogingen antwoordt u beknopt dat dit gewoon via het gezicht gebeurt en werpt u op dat er veel mensen gedurende de manifestaties hun gezicht bedekken om niet herkend te worden. U voegt vervolgens toe dat jullie gezichten getoond werden om aan te tonen dat jullie tegenstanders zijn en dit ondanks de verboden risico's bij terugkeer (CGVS, p.19). Uw verklaringen zijn slechts blote beweringen die er niet in slagen enig concreet bewijs te leveren over de wijze waarop jullie geïdentificeerd zouden worden door de Venezolaanse staat.

Tot slot blijkt uit uw verklaringen dat uw bovengenoemde bewering door een hoofd van de overheid als landverraders beschouwd te worden slechts een algemene uitspraak te zijn die geen persoonlijke beschuldiging inhoudt naar u of uw familie (CGVS, p.19).

Op basis van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat de Venezolaanse overheid op de hoogte zou zijn van uw deelname aan drie demonstraties in België, des te meer gezien u er evenmin in slaagde aan te tonen dat de Venezolaanse overheid u in uw thuisland in het vizier had. Uw verklaringen met betrekking tot de betogingen in België zijn geenszins zwaarwichtig genoeg om een vrees tot vervolging volgens de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschermingsstatus aan te tonen.

**U stelt tot slot dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest gearresteerd te worden omdat u in het buitenland verbleven heeft (CGVS, p.19).**

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijft dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij ene terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei

2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers

of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande conclusies geenszins. Uw paspoort en identiteitskaart houden enkel verband met uw identiteit. De kopie van de carnet de la patria, de foto's waarop u als demonstrant te zien bent tijdens de betogingen in België en de door u neergelegde artikels inzake de situatie in Venezuela tonen uw voorgehouden problemen in uw thuisland noch uw risico bij terugkeer aan.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## **2. Over het beroep**

### **2.1. Verzoekschrift**

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 21 januari 2019 in een eerste middel een schending aan van "artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM")".

Verzoekster benadrukt dat ze een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Venezuela heeft omwille van het feit dat zij openlijk en actief haar oppositie tegen de regering heeft getoond.

Verzoekster betoogt dat elke vorm van oppositie in Venezuela onderdrukt wordt. Ze stelt dat zowel leden van de oppositie als gewone burgers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden worden gedetineerd. Ze wijst erop dat verschillende rapporten systematisch buitensporige geweld tegen burgers door de politie melden. Ze wijst op verschillende passages uit de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Vénézuéla: Situation sécuritaire" van 20 april 2018 (p. 21, p. 22, p. 24). Tot slot haalt verzoekster aan dat de vrije meningsuiting sterk beperkt wordt sinds de invoering van de "wet tegen haat" in 2017 en dat zowel journalisten als mensen die hun oppositie via sociale media uiten gearresteerd kunnen worden op basis van deze wet (VOA News "Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship" van 9 november 2017; Committee to Protect Journalists "Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press" van 6 februari 2018).

Verzoekster wijst erop dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld is geworden, dat niet openlijk in oorlog is, dat het aandeel moorden in Venezuela 10 keer hoger is dan het gemiddelde aantal en dat Caracas de tweede meeste gevaarlijke stad ter wereld wordt genoemd (COI Focus, p. 21). Verzoekster stelt dat afpersing, moorden en kidnappings gewoon geworden zijn (COI Focus, p. 22) en dat dit niet wordt betwist door het CGVS, dat herkent dat crimineel geweld in Venezuela wijdverbreid is. Verzoekster wijst erop dat niet alleen de politie gebruik maakt van geweld tegen burgers, dat de

Venezolaanse regering het monopolie op gebruik van geweld verloren heeft en dat verschillende gewapende bendes hun gewelddadigheden in absolute straffeloosheid uitvoeren (COI Focus, p. 8).

Verzoekster stelt dat er *“tientallen van duizenden ‘Collectivos’ [zijn], dewelke politieke en criminele geweld mengen”*, dat deze als een echte paramilitaire groepering worden beschreven (COI Focus, p. 17) en dat ze een groot deel van het Venezolaans grondgebied controleren. Ze beklemtoont dat, hoewel de colectivos in het begin van hun creatie door de regering gecontroleerd werden, de regering geen controle meer heeft op hun activiteiten en misdaden (zie in bijlage New York Times, *“Armed Civilians Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President”* van 22 april 2017). Verzoekster stelt dat de colectivos niet alleen criminele bendes zijn, maar dat ze ook de regering steunen door hun gewelddadige repressie van elke vorm van dissidentie.

Wat de socio-economische situatie betreft stelt verzoekster dat deze in de laatste maanden van 2018 nog verslechterd is en dat door deze door de COI Focus in het administratief dossier als *“situation d'urgence humanitaire complexe avec un nombre alarmant de décès”* (p. 41) wordt gekarakteriseerd. Verzoekster betoogt dat de verslagen hieronder duidelijk aangeven dat, in tegendeel tot wat de commissaris-generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt. Zo wijst ze erop dat meer dan 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed is (COI Focus *“Vénézuëla: Situation sécuritaire”* van 20 april 2018 -in het administratief dossier- p. 34) door de ruisachtige inflatie en de afwezigheid van basisvoedingsmiddelen in de winkels. Daarnaast verwijst ze naar de COI Focus, toegevoegd aan het administratief dossier, waarin wordt bericht over de *“precaire levensomstandigheden van de Venezolaanse bevolking, dewelke aan basisvoedingsmiddelen zowel als toegang tot huisvesting en basis medisch zorg ontbreekt”*. Verzoekster stelt verder dat de *“publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer”* niet meer werken (p. 45), dat vrouwen en kinderen bijzonder hard worden getroffen door ondervoeding (p. 35), dat er *“een gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel”* is en dat eerder uitgeroeide ziekten terug verschijnen (p. 40-41). Verzoekster benadrukt dat dit tevens bevestigd wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela en verwijst naar UNHCR *“Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn”* van 9 februari 2018. Verzoekster haalt voorts aan dat de toegang tot huisvesting onvoldoende is (COI Focus, p. 39), dat de Venezolaanse bevolking ontbreekt aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting en dat er geen vooruitzicht op verbetering is door de weigering van de regering om buitenlandse hulp te accepteren (COI Focus, p. 34). Verzoekster wijst er nog op dat de *“High Representative of the Council of the European Union bevestigt dat er nog minder vooruitzicht op een verbetering van de situatie is, sinds president Maduro zich opnieuw tot president heeft laten kiezen, op basis van een niet democratisch verkiezingsproces”* (Declaration by the High Representative on behalf of the EU on the new mandate of President Maduro, 10 januari 2019). Verzoekster betoogt dat ze in geval van terugkeer naar Venezuela dus aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden lijden, wat overeenstemt met een schending van artikel 3 van het EVRM.

Wat betreft de subsidiaire bescherming geeft verzoekster een theoretische uiteenzetting.

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van *“artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna ‘Handvest’)”*.

Verzoekster volhardt dat de diefstal gekoppeld was aan haar profiel van opposante en herhaalt te hebben verklaard dat haar aanvallers oranje jassen droegen, net zoals de colectivos. Ze benadrukt bovendien dat *“het incident juist de dag nadat ze een gesprek gevoerd heeft met een vriendin waarin ze haar oppositie tegen de regering besprak, die door dichtbij zijnde medestudenten opgevangen werd”* en preciseert dat *“toen haar aanvallers haar bevelen om te zwijgen, ze eraan toevoegden ‘zodat je leert om stilte te zijn’”*. Verzoekster meent dat al deze elementen bevestigen dat *“dit diefstal premediteert was en aan haar oppositie tegen de regering gekoppeld zijn”*. Verzoekster stelt bij de DVZ te hebben uitgelegd dat het incident gekoppeld was aan haar oppositie en veronderstelt dat er een misverstand met de tolk was.

Ook wat betreft haar verklaringen bij de DVZ over haar deelnames aan manifestaties meent verzoekster dat er een misverstand met de tolk was. Ze bekrachtigt dat ze twee keer heeft deelgenomen aan



manifestaties. Ze legt uit dat ze geen bewijsmateriaal heeft, omdat ze haar telefoon niet wou bovenhalen om geen aandacht te trekken en/of omdat deze dan gestolen zou worden. Ze wijst erop dat het bovendien gevaarlijk zou zijn geweest om bewijzen te hebben van haar steun aan de oppositie.

Verzoekster bevestigt dat er beelden en video's op sociale media zijn, waaruit verzoeksters aanwezigheid op manifestaties in België blijkt. Ze legt beelden van betogingen waaraan ze deelnam in België neer. Ze legt uit dat de regering op de hoogte is van wie het land verlaat en dat deze door gezichtsherkenning de identiteiten van de betrokkene te weten kan komen.

Verzoekster benadrukt dat ze in geval van terugkeer naar Venezuela omwille van haar deelname aan betogingen in Venezuela en België kan verdacht worden van oppositie tegen de regering.

Verder betoogt verzoekster dat het CGVS zijn bewering dat verzoekster in geval van terugkeer geen ernstige problemen van socio-economische aard zou ondervinden niet motiveert. Zij benadrukt te hebben verklaard dat haar familie in een moeilijke situatie verkeert en een gebrek aan voedsel en medicijnen hebben. Ze herneemt dat het loon van haar moeder alleen voldoet om een pakje rijst te kopen en dat ze van de overheden alleen een tweede pakje rijst krijgen voor het hele gezin. Ze herneemt dat haar moeder niet werkt en geen inkomsten heeft, behalve de geringe erfenis van haar vader.

Verzoekster betoogt dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met de situatie van inflatie en ondervoeding en verwijst naar *"The Guardian, 'Life's a struggle as Venezuela inflation heads for one million per cent', 25/06/2018"*. Verzoekster bevestigt dat *"ze het gebrek aan levensmiddelen, aan medicijnen, zowel als de hoge onveiligheid vreest in Venezuela, en verwijst naar de middelen supra dewelke bevestigen dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel medisch zorg, huisvesting ontbreekt, en dat de onveiligheid een ondraaglijk niveau bereikt heeft, zonder vooruitzicht op een verbetering van de situatie."*

In hoofddorde wordt gevraagd *"de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoekster te erkennen als vluchteling,*

*In ondergeschikte orde, de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoekster de subsidiaire bescherming toe te kennen,*

*In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek, onder anderen, over de onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela"*

## 2.2. Stukken

"3. UNHCR, "Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn", 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>

4. New-York Times, "Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President", April 22, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilian-bands-in-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>

5. VOA News, "Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship", 09/11/2017, <https://www.voanews.com/a/venezuela-anti-hate-law-derided-censorship/4108673.html>

6. Committee to Protect Journalists, "Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press", 06/02/2018, <https://cpj.org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-with-anot.php>

7. Declaration by the High Representative on behalf of the EU on the new mandate of President Maduro, 10/01/2019, <https://www.consilium.europa.eu/en/press-releases/2019/01/10/declaration-by-the-high-representative-on-behalf-of-the-eu-on-the-new-mandate-of-president-maduro/pdf>

8. Beelden van betogingen in België waar verzoekster deelnam".

Bij aanvullende nota's van 25 juli 2019 en 14 augustus 2018 leggen de broer en schoonzus van verzoekster stukken neer betreffende het verzoek om internationale bescherming van verzoekster en haar partner.

Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota neer met volgende stukken:

- “1. Verklaring van moeder en zussen die terugkeerden en afhankelijk zijn van haar financiële hulp met vertaling
2. minimumloon dat niet volstaat om 1 pot mayonaise te kopen – met vertaling
3. bewijzen van overmaken van gelden naar Venezuela”.

Bij verweernota voegt verweerder de COI Focus “*Le retour des ressortissants vénézuéliens*” van 10 januari 2019.

Bij aanvullende nota van 23 januari 2020 legt verweerder volgende stukken neer:

“COI Focus Venezuela: Situation socio-économique.  
 Venezuela. Situational update and 2019 outlook.  
 Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo.  
 Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout.  
 10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis.  
 AI – Venezuela 2017-2018  
 The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela.  
 Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts.  
 Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen.  
 The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela.  
 Venezuelans turn to food production amid crisis.  
 Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela.”

In voornoemde aanvullende nota van verweerder wordt tevens verwezen naar volgende rapporten:

“IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the rule of Law and Human Rights in Venezuela – Country Report van december 2017  
 OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018,  
 OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019.  
 COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019,  
 COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019”.

### 2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

### 2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoekster legt haar paspoort en identiteitskaart neer. Verzoekster toont haar identiteit en nationaliteit genoegzaam aan.

2.4.2. Verzoekster verklaart dat ze in geval van terugkeer naar Venezuela problemen vreest omdat ze opposante is en omdat ze in Venezuela en in België heeft deelgenomen aan demonstraties tegen het Venezolaanse regime. Ze haalt tevens aan dat ze werd overvallen in Venezuela.

2.4.3. Vooreerst kan niet worden ingezien dat verzoekster als beweerd tegenstander van de regering drie jaar lang zou studeren aan een universiteit van de overheid, waar ze niet het recht had zich uit te laten tegen het regime, verplicht werd deel te nemen aan marsen voor de overheid, specifieke kledij moest dragen en bepaalde teksten diende te scanderen (notities van het persoonlijk onderhoud van 15 oktober 2018 (hierna: notities), p. 11-13). Immers uit verzoeksters verklaringen blijkt dat er ook privé-universiteiten die de opleiding verpleegkunde aanboden aanwezig waren in haar regio (hoewel buiten de stad) en dat op verzoekster geen verplichting rustte om aan een staatsuniversiteit te studeren (notities, p. 13-14). Dat verzoekster drie jaar lang vrijwillig studeerde aan een overheidsinstelling relateert aldus haar voorgehouden profiel van opposante en tast de ernst van haar engagement en oppositie tegen de regering aan.

2.4.4. Voorts gaf verzoekster aan dat ze een *carnet de la patria* nodig had om te kunnen studeren en dat de overheid haar daarmee controleerde (vragenlijst CGVS, punt 3.5; notities, p. 3). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de *carnet de la patria* een elektronische kaart is die de houder ervan toegang biedt tot sociale programma's van de staat. Hoewel wordt aangegeven dat ambtenaren, politieke medewerkers, werknemers van staatsbedrijven, gepensioneerden en studenten onder druk gezet worden om de *carnet de la patria* aan te schaffen, blijkt tevens dat mensen deze kaart aanschaffen om toegang te krijgen tot voedsel en sociale programma's en dat deze niet noodzakelijk gerelateerd is aan hun politieke affiniteiten (Canada: Immigration and Refugee Board of Canada "Venezuela: The homeland card (*carnet de la patria*), including issuance procedures, usage and physical characteristics; extent to which homeland cards have been distributed (2016 – May 2018)" van 18 mei 2018). Ook uit verzoeksters verklaringen blijkt dat de kaart verschillende voordelen bood, waaronder een beurs voor haar opleiding (notities, p.10). Verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat ze omwille van het bezit van een *carnet de la patria* politiek vervolgd werd ("Je zegt dat je eerste reden politieke vervolging is, en dan haal je de *carnet de la patria* aan. Kan je me duiden op welke manier je politiek vervolgd werd?", "Zoals ik al zei zat ik op een universiteit van de overheid. Je kon niet zeggen dat je niet akkoord ging met hen en je had ook het recht niet om te gaan manifesteren want ze bedreigden je. En je mocht ook niet passief manifesteren want ze zouden je aanvallen. Dus je had niet het recht om je uit te drukken als je niet akkoord was met de overheid.", notities, p. 12-13). Waar verzoekster verklaart te denken dat ze – ondanks het feit dat ze tot de vereiste top tien van beste studenten zou hebben behoord – geen beurs kreeg omdat men ervan op de hoogte was dat ze tot de oppositie behoorde (verklaring CGVS, punt 3.5; notities, p. 14) betreft dit slechts een blote bewering die ze op geen enkele wijze aantoont aan de hand van objectieve elementen. Integendeel uit verzoeksters verklaringen kan niet blijken dat enige oppositieactiviteiten van haar bekend zouden zijn ("Het staat nergens geschreven maar ik ben tegen de overheid. Ik ben nooit lid geweest in een partij maar als we allemaal samenkomen tegen de overheid dan ben ik daar wel bij als lid, als tegenstander van de overheid.", notities, p. 9). Bovendien was verzoekster in staat om haar studies succesvol af te ronden aan deze staatsuniversiteit (notities, p. 14).

2.4.5. Gelet op voorgaande zijn verzoeksters verklaringen met betrekking tot de geldende regels en normen inzake de publieke steun aan het huidige regime of het verplicht bezit van een *carnet de la patria* binnen de staatsinstelling waar ze vrijwillig haar universitair diploma behaalde geenszins zwaarwichtig genoeg om een vrees tot vervolging volgens de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschermingsstatus aan te tonen.

2.4.6. Verzoekster maakt bovendien niet aannemelijk dat ze door de overheid in een negatief daglicht stond, laat staan beschouwd werd als opposante.

2.4.7. Verzoekster beperkt zich vooreerst tot algemeenheden wanneer gevraagd of ze ooit door de overheid of aan de universiteit werd bedreigd ("Werd je ooit door de overheid of aan het unief bedreigd?", "We konden er niet over praten met vrienden, we moesten het stilhouden, een vrouw die daar werkte die begon er over te praten en dan hebben ze haar een week geschorst, ze werd gestraft en men riep dingen naar haar zoals dat ze weg moest gaan als ze niet akkoord was en dat dit een school van de overheid was. We konden niet zeggen wat we wilden omwille van die bedreigingen. En elke dag moesten we voor de aanvang van elke les moesten we zeggen patria, gemeenschap of de dood.", notities, p. 13). Wanneer vervolgens gevraagd of ze ooit persoonlijk bedreigd werd, verwees ze

naar een diefstal waarvan ze het slachtoffer werd (*"Ben je ooit zelf persoonlijk bedreigd geweest?"*, *"Een keer, toen ik naar huis ging, de meesten behoren daar tot de oppositie in de wijk, maar we zagen toen mensen op een moto en een van hen heeft me dan tegen de muur geduwd en die had een wapen onder zijn hemd en die zei dat ik mijn gsm moest afgeven. En ondertussen zat de andere op de moto te wachten. Ik heb mijn gsm gegeven en toen is hij op de moto gesprongen en weggereden. De burens riepen ondertussen om hulp maar aangezien hij een wapen bij had kon men mij niet helpen of kon ik me niet verdedigen."*, notities, p. 13). Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat dit incident een bedreiging betrof omwille van verzoeksters beweerde - maar niet aangetoonde - politieke overtuiging (notities, p. 13). Zo kaderde verzoekster deze diefstal bij de DVZ nog in de algemene veiligheidssituatie (*"Ik ben eens persoonlijk geïdoleerd, maar dat was door de algemene veiligheidssituatie: mijn gsm werd gestolen onder dwang van een pistool"*, vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl ze dit incident tijdens haar persoonlijk onderhoud opeens aan haar beweerde politieke profiel van opposante koppelde. Haar nalatigheid dit essentieel gegeven aan te geven bij de Dienst Vreemdelingenzaken ondergraaft dan ook de waarachtigheid van haar politiek profiel. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoekster haar relaas aandikt en opvult naarmate de procedure vordert. Hoe dan ook kan uit verzoeksters verklaringen niet blijken dat het om meer dan een gewone diefstal zou zijn gegaan (*"Hoe je het me beschrijft kan het ook een zuivere diefstal geweest zijn, iets wat zeer regelmatig voorkomt in je land. Leg me nu eens uit om welke reden dit voorval een bedreiging was omwille van je politieke overtuiging."*, *"Omdat ze zeiden dat ik moest zwijgen, dat ze me anders zouden vermoorden. Wanneer je naar de collectivo's ging zag je dat er veel motorrijders oranje jassen dragen, dat zijn vooral taxi chauffeurs, van het collectief die naar die manifestaties gaan en mensen doden die droegen dezelfde oranje jas, en de man op de moto had ook dezelfde jas aan."*, notities, p. 13). Verzoekster stelde dat ze naast dit voorval geen persoonlijke bedreigingen heeft gekend in Venezuela (notities, p. 13).

2.4.8. In haar verzoekschrift volhardt verzoekster dat de diefstal gekoppeld was aan haar profiel van opposante en herhaalt ze te hebben verklaard dat haar aanvallers oranje jassen droegen, net zoals de colectivo's. Ze benadrukt bovendien dat *"het incident juist de dag nadat ze een gesprek gevoerd heeft met een vriendin waarin ze haar oppositie tegen de regering besprak, die door dichtbij zijnde medestudenten opgevangen werd"* en preciseert dat *"toen haar aanvallers haar bevelen om te zwijgen, ze eraan toevoegden 'zodat je leert om stilte te zijn'."* Verzoekster meent dat al deze elementen bevestigen dat *"dit diefstal premediteert was en aan haar oppositie tegen de regering gekoppeld zijn"*. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeksters bewering dat de diefstal gekoppeld was aan haar profiel van opposante een loutere veronderstelling betreft die ze niet kan hardmaken. De nuanceringsen en aanvullingen in het verzoekschrift veranderen hier niets aan, te meer niet kan worden ingezien dat verzoekster naliet dit gegeven, indien waarachtig, te vermelden bij de DVZ. Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt bij het DVZ wel te hebben uitgelegd dat het incident gekoppeld was aan haar oppositie en dat er een misverstand met de tolk was, kan dit geen grondslag vinden in het administratief dossier. De Raad wijst erop dat verzoeksters verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar werden voorgelezen en zij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Ook bij het CGVS, wanneer haar uitdrukkelijk gevraagd werd naar het verloop van het interview bij de DVZ, maakte verzoekster geen enkele opmerking met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst, noch met betrekking tot de communicatie tussen de tolk en haarzelf (*"Hoe is uw eerste interview voor DVZ verlopen?"*, *"Het was een kort gesprek, ik verstond de tolk goed, hij stelde vragen o.a. waarom ik asiel aanvraag en ik heb enkele bewijzen ingediend."*, *"Heeft u alles kunnen vertellen wat u wilde vertellen?"*, *"Ja. Er zijn enkele zaken die in het land veranderd zijn gedurende de procedure maar ik heb wel alles op dat moment kunnen zeggen. Er is nu namelijk een nieuwe constitutie in de wet, een nieuwe grondwet, die heet carta magna, daarin staat dat alle personen die in het land hebben deelgenomen aan protestacties worden gezien als verrader. Als ze terugkeren naar het land een gevangenisstraf van 30 jaar kunnen krijgen."*, *"Werd het interview achteraf aan u voorgelezen?"*, *"Ja."*, notities, p. 3). Verzoeksters opmerking komt dus voor als een *post factum* bewering, is niet enkel ongegrond, maar eveneens laattijdig.

2.4.9. Verder stelde verzoekster dat ze in Venezuela heeft deelgenomen aan demonstraties tegen het regime. Bij de DVZ gaf verzoekster aan dat ze sedert een jaar of twee ongeveer twee keer per maand participeerde aan een betoging (vragenlijst CGVS, vraag 3.3), terwijl ze bij het CGVS dan weer verklaarde slechts twee keer te hebben deelgenomen omdat veel jongeren tijdens deze manifestaties werden gedood (notities, p. 11, p. 15). Dergelijke wijzigende verklaringen over eenvoudige, doch essentiële zaken ondergraven de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen.

Waar verzoekster voornoemde vastgestelde tegenstrijdige verklaringen in haar verzoekschrift opnieuw wijt aan een misverstand met de tolk bij de DVZ, verwijst de Raad naar bovenvermelde vaststellingen

dat deze beweringen geen grondslag vinden in het administratief dossier (zie punt 2.4.8). Verzoekster bekrachtigt dat ze twee keer heeft deelgenomen aan manifestaties. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen grondslag vinden in het administratief dossier en geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoekster *post factum* nog tracht aan te brengen. Het *a posteriori* bijsturen van haar verklaringen in het verzoekschrift en louter bevestigen van één van de uiteenlopende versies van het asielrelaas volstaat geenszins om de vastgestelde incoherenties te weerleggen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind nu verzoekster geen redenen kan aangeven tenzij de schuld leggen bij de tolkendiensten van Dienst Vreemdelingenzaken, hetgeen een loutere bewering blijft.

2.4.10. Verzoekster gaf aan dat ze geen specifieke functie had in deze manifestaties (notities, p.15) en wist niet aan te tonen dat de overheid op de hoogte was van haar deelname aan betogingen in Venezuela (notities, p. 16). Verzoekster haalde verder een incident aan dat zich voordeed in haar woonwijk waarbij er zich een confrontatie voordeed tussen tegenhangers van het regime en de ordediensten (notities, p. 16), doch verklaarde dat noch zij, noch haar familie hierbij persoonlijk bedreigd werd (notities, p. 17).

2.4.11. Verzoekster verklaart aldus een algemeen relaas gelijk aan dat van de talrijke andere studenten/demonstranten - al dan niet van de oppositie - die af en toe deelnamen aan manifestaties, zonder dit concreet te kunnen opvullen. Voor zover verzoekster werkelijk bij de oppositiemanifestaties aangesloten was, maakt zij niet aannemelijk dat zij persoonlijk gevisereerd werd of zou worden door de Venezolaanse autoriteiten.

Uit de informatie in het administratief dossier en bij de aanvullende nota van 23 januari 2020 blijkt dat er in Venezuela inderdaad sprake kan zijn van intimidatie en repressie van opposanten van de Venezolaanse regering, waaronder deze die opstapten tijdens de massabetogingen. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO "*Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social*" (OVCS) vinden er de laatste jaren duizenden betogingen plaats. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C.A.R. informatie in per e-mail over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft. De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. Colectivo's manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden. Voorts stelt deze COI dat Juan Guaidó verzwakt uit de mislukte staatsgreep komt: *"De aanhangers van Guaidó vallen na het falen van de opstand moeilijker te mobiliseren en velen ontvluchten het land. Dit dwingt Juan Guaidó ertoe in te zetten op een onderhandelde oplossing, temeer omdat zijn oppositiebeweging niet over een gewapende arm beschikt. Het slagen van de onderhandelingen voor een regimewissel hangt voor een groot stuk af van de positie die het leger en de veiligheidsdiensten innemen". Anderzijds wordt ook opgemerkt dat "het optreden van de autoriteiten tegen oppositiepolitici na de poging tot staatsgreep op 30 april een paar dagen op zich liet wachten. Dit vormt mogelijk een aanwijzing dat de steun van het leger en van andere staatsinstellingen aan het Maduro- regime afkalft. Experts omschrijven de huidige situatie als "een catastrofale patstelling", die de humanitaire noodsituatie in het land verergert".*

2.4.12. Deze informatie geeft echter ook aan dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen gevisereerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. "*Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 22-28). Het recentere "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*" van juli 2019, opgesteld door OHCHR, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden,

gezondheidswerkers die de manifestanten ondersteunen, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren en leerkrachten, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten (p. 7-8). "Amnesty International" stelt dat er in januari 2019 "targeted executions" plaatsvonden "based on the profile of the victims", zijnde "young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media" ("Amnesty International (AI), *Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*" van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in "COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019). De Raad merkt op dat nergens uit de informatie in het administratief dossier of bij de aanvullende nota neergelegd volgt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties, zou leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten.

2.4.13. Wat betreft verzoeksters deelname aan drie betogingen tegen het Venezolaanse regime in België, dient erop gewezen te worden dat bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (réfugié sur place) er een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, "Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects", februari 2004). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, "Note on réfugié sur place claims", februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié", Genève, 1992, 96).

2.4.14. Het is echter niet aannemelijk dat verzoekster in het geval van een terugkeer naar Venezuela problemen zou kennen omwille van het feit dat zij sinds haar aankomst in België aan drie demonstraties zou hebben deelgenomen in België, noch dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn. Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt verzoekster immers niet aannemelijk dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse autoriteiten verzoeksters handelingen niet op de voet gevolgd hebben en derhalve niet op de hoogte zijn van haar acties in en vanuit België.

2.4.15. Ook uit verzoeksters verklaringen kan niet blijken dat de autoriteiten op de hoogte zouden zijn van haar deelnames aan betogingen in België. Zo stelt verzoekster te denken dat president Maduro en zijn overheid weet dat zij opposante is via foto's en video's, die worden verspreid via sociale media, websites en zelfs de Venezolaanse televisie ("Je zei voorheen zeker te zijn dat de autoriteiten op de hoogte zullen zijn van jullie betogingen hier, waarom denk je dat?", "Via al die foto's waarin we tonen dat we willen vrij zijn, dat we tegen de dictatuur zijn, denk ik dat Maduro en zijn overheid dat weet. Gewoon via sociale netwerken kan men gewoon alles te weten komen. Nu met die ene kaart denk ik dat ze nog meer gaan zoeken: wie is het land uit, wat zijn ze aan het doen.", "Via sociale netwerken kan men gewoon alles te weten komen zeg je, maar op welke wijze werden deze foto's dan precies verspreid?", "Enkele van die foto's staan op een website, chamos Venezuela wordt die genoemd. En iemand uit Venezuela heeft al gezegd dat we op tv komen, dat we op een kanaal van Venezuela komen. Een hoofd van de overheid heeft al gezegd dat we landverraders zijn.", notities, p.17). Echter blijkt de website Chamos Venezuela, waarop foto's van verzoekster zouden staan, niet terug te vinden (notities, p. 17). Wanneer verzoekster samen met de *protection officer* online op zoek gaat naar dit beeldmateriaal blijkt zij het niet te kunnen terugvinden en stelt vervolgens plots dat dit niet mogelijk is omdat het geen website maar een gesloten whatsapp groep betreft ("Die website, staan die foto's daar momenteel op?", "Ja, er staan ook video's op. PO en VZ zoeken op internet naar Chamos Venezuela. Geen zoekresultaten Misschien moetje protesta en Belgica contra gobierno Venezolano ingeven PO en VZ overlopen afbeeldingen.", "Je staat hier nergens tussen. Typ je even de website van Chamos Venezuela

zelf zodat we die kunnen bekijken?”, “Neen... dat gaat niet. Het is Chamos Venezuela, dat is een groep op whatsapp, maar daarvoor moetje in die groep zitten. Het zou op youtube ook kunnen zijn. Daar zag ik er onlangs ook.”, notities, p. 17-18). Verzoeksters wisselende verklaringen inzake het medium waarop de foto's zichtbaar zouden moeten zijn, ondermijnen de geloofwaardigheid van haar verklaringen hieromtrent. Bovendien kan niet worden ingezien waarom de Venezolaanse overheid toegang zou (willen) hebben tot een besloten chatgroep in het buitenland. Verzoekster stond niet in de aandacht van haar overheden, laat staan in de negatieve aandacht.

2.4.16. Verzoeksters verklaringen inzake haar verschijning op de televisie overtuigen evenmin en berusten enkel op speculatie (“Je komt op tv zeg je, welk kanaal?”, “Tv Venezuela.”, “Wat voor een soort tv kanaal is dat?”, “Dat is een overheidskanaal.”, “Hoe weetje precies datje hier op zal komen?”, “Ze hebben ons gezegd dat het daarop zal verschijnen, in een persbericht.”, “Wie heeft jou dat gezegd?”, “Iemand die die marsen hier organiseert.”, “Waarom zou die persoon dat doen, de film laten zien op een overheidskanaal in je land?”, “Ik denk dat het meisje dat op haar sociale media zet en dat dan de overheid aan die video's kan en kan tonen om aan te tonen dat wij landverraders zijn, dat we tegen de overheid zijn. Ik kan niet op hun sociale media dus heb hier geen bewijs van.”, “Maar nu zeg je dat het meisje dat op haar sociale media zet en dat dan de overheid aan die video's kan... is het zéker datje video's gaan uitgezonden worden of is het een vermoeden?”, “Ik heb zelf die video's niet gezien maar er zijn er verschillende, er zijn nog andere video's die wel al op tv zijn gekomen, ik weet niet of je de video's al kan zien. Ik zag er zelf al op YouTube maar dat zijn de onze niet. Er zijn er verschillende die op verschillende tv kanalen komen maar het hangt af van het kanaal.”, “Je zegt er zijn nog andere video's die wel al op tv zijn gekomen, verwijst je nu naar video's van jezelf die betoogt?”, “Degene die ik voordien vermeldde, van die vroegere manifestaties, die heb ik al gezien en daarin komen wij dus maar die van deze zaterdag zag ik nog niet. Het zou kunnen omdat er veel mensen video's uploaden en er mss geen plaats meer is om via ons kanaal video's te uploaden.”, notities, p. 18-19). Verzoekster legt geen objectieve stavingsstukken neer die aantonen dat er op een gegeven tijdstip videomateriaal van haar deelnames aan betogingen in België werd uitgezonden op een staatszender van haar land van herkomst. Bovendien maakt verzoekster niet aannemelijk hoe, indien er al beelden zouden bestaan, de Venezolaanse overheid haar dan zou identificeren (“En als er effectief video's verschijnen online, video's of foto's, hoe zouden ze jullie dan precies identificeren?”, “Gewoon via het gezicht. Daarom dat er veel mensen gedurende de manifestaties hun gezicht bedekken omdat ze niet herkend zouden worden maar wij tonen wel ons gezicht om te tonen dat we tegen hen zijn ook al lopen we het risico van de gevolgen te dragen als we weerkeren.”, notities, p. 19). Verzoeksters verklaringen zijn niet meer dan blote beweringen.

2.4.17. De Raad ziet aldus geenszins in hoe verzoeksters beweerde deelname aan drie demonstraties in België bekendheid zouden genieten bij de Venezolaanse autoriteiten, laat staan dat dit verzoekster in een dermate negatieve belangstelling van de Venezolaanse autoriteiten zou kunnen brengen dat zij bij een terugkeer gevaar zou lopen. De foto's waarop verzoekster als demonstrant te zien is tijdens de betogingen in België staven dat verzoekster in België heeft deelgenomen aan demonstraties.

Wat betreft verzoeksters vrees om bij terugkeer problemen te kennen omdat zij in het buitenland verbleven heeft, kan worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over haar activiteiten in het buitenland, de redenen waarom zij Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en door verwerende partij toegevoegd bij verweernota (COI Focus “Venezuela: le retour des ressortissants vénézuéliens” van 10 januari 2019) blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De behandeling die een afgewezen asielzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Uit de beoordeling van verzoeksters verklaringen blijkt duidelijk dat zij geen dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, wel integendeel.

Ten slotte is het evenmin ernstig de Venezolaanse veiligheidsdiensten dermate te onderschatten door te menen dat zij het verschil niet kunnen maken tussen de duizenden landgenoten/zakenlui in het buitenland die om opportunistische, economische of om persoonlijke redenen meelopen met

manifestaties en de persoonlijkheden die effectief een bedreiging vormen voor het regime of de fundamenteën van het regime. Ook als zijn de Venezolaanse overheden op de hoogte van de acties van asielzoekers in België, dan nog maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de zij verzoekster als een gevaar zouden beschouwen voor de stabiliteit van het Venezolaanse politieke systeem. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat personen met een aan haar gelijkaardig profiel bij een terugkeer naar Venezuela gevaar zouden lopen.

2.4.18. Waar verzoekster de algemene socio-economische situatie in Venezuela aanhaalt in haar verzoekschrift, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.4.19. De door verzoekster neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De kopie van de *carnet de la patria* toont aan dat verzoekster in het bezit was van deze kaart, wat op het eerste zich niet wordt betwist. De door verzoekster neergelegde artikels inzake de algemene situatie in Venezuela kunnen verzoeksters voorgehouden persoonlijke problemen in haar thuisland noch haar risico bij terugkeer evenmin aantonen.

2.4.20. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (*Ibid.*, § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “*M'Bodj t. Belgische Staat*”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: “Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van



*een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.*

Waar verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunt op dezelfde feiten als deze aan de basis van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, dient worden hernomen dat niet wordt ontkend noch betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten door de Venezolaanse autoriteiten, doch dat verzoekster in het geheel geen profiel van een opposante kan aantonen. Zoals hoger gesteld, dient de beoordeling te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU.

De Raad kan dan ook verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster haar voorgehouden politieke vervolging niet heeft aangetoond en zij evenmin aannemelijk maakt zich met politiek te hebben ingelaten, laat staan een profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in de boven geciteerde mensenrechtenrapporten (*“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juli 2019, opgesteld door OHCHR, *“Amnesty International”* *Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela* van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in *“COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019).

In de mate dat verzoekende partij haar ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betoogt zij dat ze in geval van terugkeer naar Venezuela dus aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden lijden, wat overeenstemt met een schending van artikel 3 van het EVRM. Ze stelt dat de socio-economische situatie in de laatste maanden van 2018 nog verslechterd is en dat door deze door de COI Focus in het administratief dossier als *“situation d'urgence humanitaire complexe avec un nombre alarmant de décès”* (p. 41) wordt gekarakteriseerd. Verzoekster betoogt dat de verslagen hieronder duidelijk aangeven dat, in tegendeel tot wat de commissaris-generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt. Zo wijst ze erop dat meer dan 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed is (COI Focus *“Vénézuéla: Situation sécuritaire”* van 20 april 2018 -in het administratief dossier- p. 34) door de ruisachtige inflatie en de afwezigheid van basisvoedingsmiddelen in de winkels. Daarnaast verwijst ze naar de COI Focus, toegevoegd aan het administratief dossier, waarin wordt bericht over de *“precaire levensomstandigheden van de Venezolaanse bevolking, dewelke aan basisvoedingsmiddelen zowel als toegang tot huisvesting en basis medisch zorg ontbreekt”*. Verzoekster stelt verder dat de *“publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer”* niet meer werken (p. 45), dat vrouwen en kinderen bijzonder hard worden getroffen door ondervoeding (p. 35), dat er *“een gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel”* is en dat eerder uitgeroeide ziekten terug verschijnen (p. 40-41). Verzoekster benadrukt dat dit tevens bevestigd wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela en verwijst naar UNHCR *“Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn”* van 9 februari 2018. Verzoekster haalt voorts aan dat de toegang tot huisvesting onvoldoende is (COI Focus, p. 39), dat de Venezolaanse bevolking ontbreekt aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting en dat er geen vooruitzicht op verbetering is door de weigering van de regering om buitenlandse hulp te accepteren (COI Focus, p. 34). Verzoekster wijst er nog op dat de *“High Representative of the Council of the European Union bevestigt dat er nog minder vooruitzicht op een verbetering van de situatie is, sinds president Maduro zich opnieuw tot president heeft laten kiezen, op basis van een niet democratisch verkiezingsproces”* (Declaration by the High Representative on behalf of the EU on the new mandate of President Maduro, 10 januari 2019).

De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de socio-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit is gegaan zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Voor zover verzoekende partij medische problemen heeft, wat niet kan blijken uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, *“F.G. e.a. / Sweden”*, §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *“J.K. e.a. / Sweden”*, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in *“Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”*. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten *“are not able to obviate the risk by providing appropriate protection”* (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, *“NA. / The United Kingdom”*, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, *“F.H. v. Sweden”*, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, *“H.L.R. / France”*, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)”*. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, *“Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, *“Y./Rusland”*, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, *“Saadi/Italië”*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, *“Mamatkulov en Askarov/Turkije”*, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, *“Müslim/Turkije”*, § 68).

Verzoekende partij kan niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partij stelt evenmin dat zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *“Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk”*, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, *“Salah Sheekh / Nederland”*, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *“M.S.S. / België en Griekenland”*, § 254).

2.5.2. De Raad neemt aan, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, dat de ernstige tekortkomingen in het publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen. Verzoekende partij was echter wel gehuisvest en leefde geenszins in armoede. Verzoekster woonde in een huis dat eigendom was van haar vader (notities, p. 5). Bovendien had verzoekster voldoende middelen om te studeren voor hoofdtechnicus in de verpleegkunde in Venezuela en werkte zij tijdens en vlak na haar studies een paar shiften per week in het ziekenhuis (notities, p. 5-6). Verzoekster heeft

bovendien nog familie die in Venezuela wonen en werken (notities, p. 6). Zo werkt haar zus als advocate (notities, p. 6) en heeft zij familieleden die voor de overheid werken (notities, p. 6-7). Ter terechtzitting wordt bevestigd dat verzoeksters moeder en zus vrijwillig terugkeerden naar Venezuela. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De ter zitting neergelegde documenten – verklaring van moeder en zussen die terugkeerden en afhankelijk zijn van haar financiële hulp met vertaling, minimumloon dat niet volstaat om 1 pot mayonaise te kopen, bewijzen van overmaken van gelden naar Venezuela – tonen aan dat verzoekster geld overmaakte aan haar vrijwillig teruggekeerde familieleden en dat de algemene socio-economische situatie in Venezuela geïmplodeerd is. Bovendien zijn de verklaringen van haar moeder en zussen geen objectief element. Voorts is mogelijk dat de prijzen in de sommige winkels niet in verhouding staan tot de gemiddelde inkomens, doch dit betekent nog niet dat verzoekster in geval van terugkeer naar Venezuela zou terechtkomen in een mensonwaardige situatie.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partij neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *“Colectivos chavistas”* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de draggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.6. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoekster toont niet aan dat de volle rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt in het kader van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet voldoen aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM.

2.8. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij

deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. X; RvS 8 januari 2007, nr. X; RvS 2 maart 2007, nr. X). Verzoekster licht niet hoe artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat een verplichting in hoofde van de instellingen, organen en instanties van de Unie betreft, dienstig kan worden aangevoerd.

2.9. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.9.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.9.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK